

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1899. Выдано 16. Лютого. Ч. III.

Ч. 11.

Ч. 62/орд.

О св. великôмъ постѣ.

Константинъ Чеховичь

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ

ЕПИСКОПЪ

Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Тайный Шамбелянъ Єго Святости Папы Льва XIII.

Рыцаръ Ордера папского св. Петра, Членъ и Вицемаршалокъ Сойма Королества Галиціи и Володимиріи зъ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ и пр.

Всеч. Духовеньству и Вѣрнымъ Нашои епархіи

Миръ и Архієрейске благословеніє!

„Постное время свѣтло начнѣмъ къ подвигомъ дѹховнымъ себе подложивше, омыимъ дѹшѹ, очистѣмъ тѣло, постимся якоже въ снѣдехъ отъ всякія страсти, добродѣтельми наслаждающеся дѹха“ (стихира зъ вечернѣ въ недѣлю Сырп.) Такъ знова зближає ся часъ, въ котрôмъ церковъ наша жадає вôдъ насъ принесеня десятинъ Господу, наближає ся время, въ котрôмъ мы повинни омити нашу душу, очистити наше тѣло и приукрасити ихъ добродѣтельми христіяньскими.

Користаючи зъ нагоды „предлежащого намъ подвига" якъ каже Ап. Павелъ, постановилисьмо якъ въ минувшôмъ роцѣ, такъ и теперъ вôдозвати ся до Васъ Возлюбленнй Намъ и въ тôмъ Нашôмъ пастырскôмъ посланію вказати на тое огнище, где всѣ христіяньски добродѣтели плекати ся повиннй, а именно на супокôйну, щасливу, правдиву христіяньску родину, котрои взôрцемъ есть перша христіяньска свята родина: Спаситель, Пресвята Дѣва и св. Іосифъ Обручникъ. А хотяй Мы пересвѣдченй, що мѣжь Вами жіе и теперь той старинный духъ христіяньскій родинный и лишь пожеланымъ бы було абы вôнъ що разъ бôльше утверджавъ ся, то однакъ щобы ухоронити Васъ передъ новѣйшими погубними для душь-Вашихъ напрямами духа часу, постановилисьмо словами св. Ап. Павла, котрй суть провôдною ниткою для христіяньскои родины, взмôцнити жите Ваше родинне и укрѣпити на сильныхъ и невзрушеныхъ пôдставахъ науки церкви католицкои, вказуючи на першу святу Родину, где въ щастю и недоли, помочи, сили и потѣхи шукати треба „Облецытеся убо якоже избраннiи Божiи святи и возлюбленни, во утробы щедротъ, благость, смиреномудріе, кротость и долготерпѣніе: Пріемлюще другъ друга, и прощаю, ще себѣ, аще кто на кого имать пореченіе" такъ пише Ап. Павелъ до Колосаѣвъ (гл. 3 ст. 12) Въ тыхъ словахъ высказуе приказъ, котрый становитъ пôдставу родинного житя.

Дѣе ся звычайно такъ, що нещастя яки насъ досягаютъ, ми приписуемо лихой судьбѣ, коли противно, мы сами дуже часто есьмо ихъ причиною, чи то черезъ нашу нерозвагу, чи то переступаючи заповѣди Божй.

Много бо стягае на себе рôжнй терпѣня и затроюе собѣ жите черезъ тое що не хотятъ уступчивими бути, не хотятъ другихъ терпѣти, зносити, любити та милосердити ся: перечатъ ся за для маловажныхъ рѣчей, заздростятъ другимъ, хотѣли бы всегда розказувати а нѣколи слухати; а зъ того походять, незадоволене сварнѣ, ненавѣсть, пôдозрѣня, и то дѣе ся звычайно мѣжь родиною. Зъ заздрости и самолюбія заникае любовъ ближнього, прориває ся тая тѣсна звязь мѣжь рôднею и приятелями, зъ чого слѣдуе, що зъ серця зникае любовъ, всяка утѣха стае ся гôркою, словомъ, жите таке есть тягаромъ и нещастемъ. Сумно згадати, якъ многи христіяне церковъ оминаютъ, молитвы занехуютъ, даже до сповѣди передъ Воскресеніемъ не приступаютъ, лишь по той причинѣ, що въ серци ненавѣсть носятъ и не хотятъ ся зъ мнимимъ неприятелемъ перепросити — и не до увѣреня, — дѣе ся тое найчастѣйше мѣжь найблизшими кревными. „Аще другъ друга угрызаете и снѣдаете, блюдитеся, да не другъ отъ друга истреблени будете" (Гал. 5. 15.) и дѣйстно, незгода обѣ стороны доводитъ до упадку; тому належитъ и ти за наукою тогожь апостола, коли учитъ: „Пріемлюще другъ друга, и прощающе себѣ, аще кто на кого имать пореченіе: якоже Христосъ простилъ естъ вамъ, тако и вы". (Кол. 3. 13).

Тими словами повтарае Апостолъ одну зъ найголовнѣйшихъ наукъ нашой святой религіи, котрои зъ найбôльшимъ натискомъ Іисусъ Христосъ учивъ; — науку въ котрôй особенно доброта его въ повной мѣрѣ пробывае ся. „Весь долгъ онъ отпустихъ тебѣ, понеже умолилъ мя еси. Не подобаше ли и тебѣ помиловати клеврета твоего, якоже и азъ тя помиловахъ"? (Мао. 18. 32. 33).

Безконечно добрый, святый и всемогучій Богъ прощае и найтяжшй провины чоловѣкови, котрый есть его сотворѣнемъ, и въ порôвнаню зъ Богомъ марнымъ порохомъ; а тойже мизерный чоловѣкъ не мавже бы малй вôдь собѣ рôвного заподѣянй образы прощати? Однакъ наколи чоловѣкъ въ своей гордости и затвердѣлости. не хоче свому ближнему простити, и носитъ ненависть въ серци

своимъ, тогда и Господь Богъ ôтмавляе свого милосердія, не выслухуе его молитвъ и не прощае ему такъ довго провинъ, доки тойже не хоче своимъ ближнымъ тыхже простити, и тутъ нема жадного оправданя; бо если Богъ радо пріймае до своей ласки кающого ся грѣшника, то хоче такожь, щобы и чоловѣкъ свому ближнему прощавъ и то: „не до седмь кратъ, но до седмдесятъ кратъ седмерицею“. (Мат. 18. 22), словомъ Іисусъ Христосъ кладе засаду: „отпущайте, и отпустятъ вамъ“ (Лук. 6. 37.)

„Надъ всѣми же сими стяжите любовь, яже есть союзъ совершенства: И миръ Божій да водворяется въ сердцахъ вашихъ, въ оньже и звани бысте во единомъ тѣлѣ“ (Кол. 14. 15). Словами тыми хоче Апостолъ сказати, що „миръ“, той дорогій бисеръ сердецъ и найбôльшій скарбъ домового огнища, не есть звычайнымъ спокоемъ, але „миромъ“ Христа, котрый оголосили всему свѣту ангели при Рождествѣ Христовôмъ, котрый Ôнъ по своимъ воскресенію полишивъ апостоламъ и котрый вѣчно въ небѣ тревае. И власне той спокôй бувъ бажанемъ и надѣею першихъ Христіянъ въ часахъ апостолôвъ, ихъ наслѣдникôвъ, въ часахъ переслѣдовань и мученичества. На найдавнѣйшихъ каменяхъ надгробныхъ на цвинтаряхъ першихъ христіянъ читаемо коротки написы, а часто тôлько одно слово „Въ супокою“ або бачимо символичне вырѣзблене: н. пр голуба, або галузку оливну, або голуба съ галузкою оливною въ клювѣ, означаючихъ супокôй; до тыхъ знакôвъ додавано початковû буквы имени Христового, що читати ся мало „Въ супокою Христовôмъ“.

Черезъ тое хотѣли высказати, що душа померлого, котрого тлѣннû останки та могила покрыла, въ спокою Христовôмъ прожили, съ Богомъ ся поеднали, и въ благодати, котра зъ креста сплывае, переживши въ супокою родиннôмъ и съ ближными, перенесли ся въ другій свѣтъ въ надѣ осягнути тамъ вѣчный супокôй, котрый Христосъ своимъ вѣрнымъ приобѣцявъ. — Першû Христіяне розумѣли тое ясно, якъ добре есть, жити и умирати въ супокою съ Церквою и памятали, що кто яко живый членъ належитъ до тои церкви, мае участь съ Христомъ и одержитъ черезъ ню благодать святости и щасливости; а кто ся ôтъ неи ôтдѣляе, ôтдѣляе ся ôтъ Христа, зôстае черезъ него выдѣдиченый и на вѣчну погибель засудженый.

Тому Возлюбленнû, и Мы желаемъ Вамъ и Вашимъ родинамъ того великого добра „мира“ Христового и церкви, того невысказаного добра, котре никому не ôтказуе ся, скоро лишь до него стремитъ, а котрый Вы всѣ осягнути можете. Щасливû тіи родины, котрû въ тѣни того супокою живутъ, сполученû съ церквою, пôддають ся еи власти, и слухаютъ наукъ своихъ епископôвъ. Тогды до кождои такои христіяньскои родины можна буде примѣнити слова Псальмопѣвца: „Живый въ помощи вышняго, въ кровѣ Бога небесного водворится. Речетъ Господеви: заступникъ мой еси, и прибѣжище мое. Не прійдетъ къ тебѣ зло, и рана не приближится тѣлеси твоему. Яко ангеломъ своимъ заповѣсть о тебѣ, сохранити тя въ всѣхъ путехъ твоихъ“. (Пс. 90.) Не суть то пусто звенячû фразы, але Божа обѣтниця, о котрыхъ правдивости переконати ся кождый може, кто засягне рады зъ досвѣду. Въ домѣ, где супокой церкви пануе, тамъ есть любовь, честнота и вдоволене, тамъ мешканцѣ ведутъ жите щасливе. Вправдѣ не бракне и тамъ долегливостей, бо кождый тутъ на земли терпѣти муситъ, однакъ долегливости тіи злагодженû черезъ потѣху св. религіи, тратятъ свою силу болючу. А кто зможе высказати, якъ великою буде радôсть, коли наближитъ ся хвиля переходу у друге жите! Нерозважно и страшно есть ити до вѣчности и „впасти въ руцѣ Бога живаго“. (Евр. 10. 31.) безъ певнои о-

хороны, безъ жадной помочи и потѣхи; протоє забезпечѣтъ собѣ тую певну помôчь, котру Вамъ теперь и въ послѣдной хвили житя спокôй церкви удѣлити може; церковь свята зможе Васъ тогды якъ свои дѣти представити Сынови Божому и въ тôй послѣдной хвили своєй сильнои помочи удѣлити, — помочи, котрои бысьте надармо где инде знайти могли.

Хочете але тую помôчь тогды мати, то мусите теперь въ спокою церкви жити; не важте ся єго нарушати, ôтъ себе ôткидати и наслѣдувати злû примѣры тыхъ заслѣпленыхъ христіянъ, котрû о Спасителя не журятъ ся. Тіи бо, ôтцурали ся „мира“ церкви, котрû не хотятъ вѣрити въ тоє, що Богъ обявивъ и що церковь св. до вѣрованя подає; або, свою вѣру, єсли того ихъ потреба вымагає, не вызнаютъ явно устами, але радше явно голосятъ блуднû науки, котрû днесь такъ ширятъ ся. Нехай далекою буде ôтъ Васъ гордôсть узнавати себе мудрѣйшими ôтъ церкви, тои черезъ Іисуса Христа поставленои непогрѣшимои учительки, а скоро Вамъ на тôмъ залежитъ, щобысьте зôстали зачисленû до дѣтей Божихъ, то пріймайте науку церкви съ всею радостею. Не зачисляйте ся до тыхъ, котрû зъ выгоды щобы змысловости догодити, переступаютъ заповѣди Божû, не учащаючи на богослуженя та заховуючи посты. Особенно выстерѣгайте ся тыхъ котрû марнуютъ золотый часъ на читаню лихихъ погубныхъ книжокъ та часописей и не мовбы яку отрую пôддаютъ другимъ; а нарушаючи спокôй церкви нѣвечатъ щасте родинне, вносячи роздоры и невдоволенє. Вашою учителькою нехай буде церковь, котрôй єдиной Богъ повѣривъ правдиву науку и давъ єй средства до ущасливеня.

Св. Ап. Павелъ подає дальше въ своимъ посланію приказы, котрû кожда родина выповняти муситъ, єсли має въ дусѣ евангельскôмъ жити. У поганъ отецъ родины мавъ необмежену власть; невѣста була єго невôльницею, предметомъ до заспокоєня єго похотей. Такому пониженю невѣсты треба було положити конецъ. Апостолъ Павелъ пише: „Жены покинѣйте своимъ мѹжемъ, ꙗкоже подобаетъ о Господѣ“ (Кол. 3. 18), бо якъ каже Апостолъ на иншôмъ мѣстци: „Зане мѹжъ глава есть жены, ꙗкоже и Христосъ глава церкве“ (Еф. 5. 23.) и до мужа належитъ рядити домомъ. Однакъ власть не смѣє бути ани своєвôльна ани жорстока, пôсля бо словъ Апостола: „Мѹжіе, любите своѧ жены, ꙗкоже и Христосъ возлюби церковь“. (Еф. 5, 25.) „и не огорчайте сѧ къ нимъ“ (Кол. 3. 20.) А дѣти? И до тыхъ звертає ся Апостолъ Павелъ, и говоритъ таку правду, о котрôй днесь позабуто, а котру єслибы коли, то власно днесь треба пригадати, коли то пôдкопує ся повагу власти, буритъ ся ладъ суспôльный и занепокоює спокôй родинный. „Чада!“ каже ôнъ, „Чада, послѹшайте родителей своихъ въ всемъ: сіе бо ѹгодно есть Господеви“ (Кол. 3. 20). Видите, якъ то Апостолъ приказує дѣтямъ послухъ а осуджує непослухъ и уважайте; ôнъ наказує послухъ „въ всемъ“, одже даже и въ такихъ случаяхъ, где дѣтямъ полишеный єсть свобôдный выбôръ, особенно при заключаню супружествъ. Протоє повиннû дѣти въ такъ важной справѣ засягати рады своихъ родичей, полагати на ихъ досвѣдѣ, а тогды не будутъ лучати ся такû нещастнû супружества, где не однû дѣти черезъ цѣле житє нарѣкаютъ на свôй легкодушный крокъ, вказуючи на причину, що не послухали своихъ родичей. Тутъ мусимо звернути увагу на заключанє супружествъ мѣжъ кревными. Вправдѣ церковь часто за для важныхъ причинъ удѣляє розрѣшеня и удѣляє тоє зъ лагôдности, однакъ дуже не радо, и лишь для уникненя неразъ соблазни, тымъ бôльше, що якъ досвѣдъ поучає, потомство зъ такихъ супружествъ такъ духово якъ тѣлесно єсть слабосильне.

Такъ одже хоче Апостолъ щобы молодѣжь була податливою и послушною, не розширяючи однакъ за много власти ôтцѣвскои. Правдою однакъ єсть, що зô словъ св. Ап. Павла треба выключити нынѣшне поблажливе дуже выхованє дѣтей, котре всяку карнôсть и кару выключити хоче, зъ чого походитъ незнанє почутя обовязку и послуху а наслѣдкомъ дальшимъ того єсть зôпсутє обычаѣвъ а неразъ даже здичѣлôсть молодежи. Такои нерозважнои поблажливости не стерпѣвъ бы св. Ап. Павелъ; однакожъ зъ другои стороны не подобає ся єму за надто велика строгôсть и упрямôсть, котра бы серця молодежи обезсилювала и огôрчала, бо ôнъ выразно пише: „Отцы не раздражайте чадъ вашихъ, да не оунываютъ“ (Кол. 3. 21).

Дальше обговорює Апостолъ другу сторону житя родинного, а именно взаимнû ôтношеня службодавцѣвъ до слугъ. Въ часахъ Апостола Павла суспôльнôсть була поганьскою и пановало невôльництво. Такû ôтношеня не були певно по воли Божôй и церковъ положила собѣ за задачу тіи ôтносины злагодити а въ кôнци поволи и цѣлкомъ усунути, лишь не насиліємъ и переворотомъ, але терпеливою вытревалостею и материньскою розторопностею. Св. Ап. Павелъ звертає протоє увагу на засады братерства и на обрахунокъ, котрый мы всѣ Господу Богу, яко найвысшому нашому Пану, зложити будемо мусѣли. Засады тіи, высказанû ясно въ св. Евангелію, приготовлювали поволи знесенє невôльництва а въ кôнци и цѣлкомъ тоє усунули. Науки, котрû дававъ св. Апостолъ невôльникамъ наверненымъ до вѣры Христовои, маютъ значѣнє и вагу и теперь для тыхъ, котрû вправдѣ не суть днесь невôльниками, однакожь другимъ служатъ и въ той способъ на хлѣбъ щоденный собѣ заробляютъ. Такъ пише Ап. Павелъ: „Рабы, послушайте по всемꙋ плотскихъ господій вашихъ, не предъ очима точію работающе аки человѣкоугодницы, но въ простотѣ сердца, боящеся Бога. И всяко, еже аще что творите, отъ дꙋши дѣлайте, якоже Господꙋ, а не человѣкомъ: вѣдяще, яко отъ Господа пріймете воздаяніе достоянія: Господꙋ бо Христꙋ работаете“. (Кол. 3. 22—24). Слуги, заробники, робôтники, повиннû пôсля науки св. Павла розважити, що они въ засадѣ Христу служать, котрый ихъ не опуститъ, але насупротивъ, тяжко колись покарає тыхъ хлѣбодавцѣвъ, котрû своимъ слугамъ, заробникамъ та робôтникамъ кривду чинили.

„Обидяй воспріиметъ, еже обидѣ“ (Кол. 3. 25) бо каже дальше: „нѣстъ лица обиновенія“ (Кол. 3. 25.) Протоє хлѣбодавцѣ нехай собѣ запамятяютъ слова св. Ап. Павла: „Господіє, правдꙋ и оуравненіє рабомъ подавайте, вѣдяще, яко и вы имате Господа на небесѣхъ“. (Кол. 4. 1). Суть то дѣйстно золотіи слова, котрû и розумъ и серце вдоволити повиннû.

Возлюбленнû! Хочетежь вашû родины въ „мирѣ“ и христіяньскихъ честнотахъ заховати? Желаєте собѣ, щобы въ Вашихъ родинахъ замешкала згода, спокôй, побожнôсть и всѣ тіи честноты, котрû Богу угоднû суть? Єсли такъ, то знайте, що не небезпечнû забавы, не выстава и збытокъ украшаютъ домашне житє, але невиннû розрывки, супокôй серця, тіи дочеры боязни Божой. Наслѣдуйте примѣры нашихъ предкôвъ, ôтмовляйте вспôльно щоденнû молитвы, обучайте вашû дѣти въ правдахъ святой вѣры, провадьте бесѣды не уближаючи имени христіяньскому, заховуйте строго приписы нашой св. церкви, перестерѣгайте строго выповнюванє посту святого, словомъ памятайте на слова Апостола Павла: „Слово Христово да вселяется въ васъ богатно“ (Кол. 3. 16), и „Въ молитвѣ терпите, бодрствꙋюще въ ней съ благодареніємъ“ (Кол. 4. 2).

„Начнѣмъ постное время свѣтло, къ подвигомъ дꙋховнымъ себе подложивше“ а — Бла-

годать Господа нашего Іисуса Христа и любви Бога и Отца и причастіе святаго Духа буди со всѣми вами. — Амѣнь.

Дано въ Перемышли при Катедральнôмъ Храмѣ Рождества св. Крестителя въ день празника Стрѣтеня Господня дня 2. (14.) Лютого р. Б. 1899.

Поручає ся Всечестному Духовеньству повысшій листъ пастирскій оголосити вмѣсто проповѣди въ Недѣлю Мясопустну, евентуально Сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочерни церкви належатъ, має ся той листъ пастирскій въ кождой церкви оголосити.

Що до захованя посту, поручаємъ благоразумно поучити вѣрныхъ о приписахъ въ тôмъ взглядѣ оголошеныхъ на Синодѣ діецезальнôмъ въ Перемышли въ роцѣ 1898, то єстъ о ухвалахъ Синоду провинціонального Львôвского зъ року 1891. Гдебы однакожь заходила дуже важна потреба дальше идучого разрѣшеня вôдъ посту, то удѣляємъ тои Власти Всч. Духовеньству, на що особенно звертаємъ увагу Всч. ОО. Катихитôвъ, щобы вôдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣвъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ разрѣшеня вôдъ посту що до молитовъ заховати правило Синоду пров. Львôвского.

Рôвночаснo позваляємъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ надъ 2.000 душъ розпочинати св. Сповѣдь пасхальну вôдъ 1. Понедѣлка, а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вôдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдь пасхальна кôнчить ся зъ днемъ празника Вознесеня Господня.

Заразомъ удѣляємъ власть на часъ св. вел. посту разрѣшати вôдъ грѣховъ власти Нашой задержаныхъ, кромѣ 1) умысне человѣкоубійство и 2) согнаня человѣческого плодо (secuto effectu.)

Кромѣ того силою власти вôдъ Св. апостольского Престола на пятилѣтє Намъ удѣленои, удѣляємъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часъ треваня сповѣди пасхальной, привертати каючимъ ся утрачене право, petendi debitum conjugale, cujus jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum consanquinea vel consanquineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris, respective sui mariti, що дѣяти ся має въ слѣдуючій способъ. По выголошеню формы разрѣшеня св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. О. Сповѣдникôвъ; що форма разрѣшеня має докладно высказати ся при кождôмъ сповѣдаючôмъ ся, иначе кающій ся не одержавъ разрѣшеня 1) має ся сказати: „Кромѣ того властію Преосвященному Епископу . . . . удѣленою, а менѣ порученою, привертаю тобѣ право довгъ сопружескій вôдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій съ сродною (съ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего) поповненый утративъ єсь. Въ имя Отца и Сына и святого Духа Аминь.“

Вѣдома Намъ праця возлюбленного нашого Духовеньства, знана Намъ побожнôсть и привязанє нашого народа до св. нашой церкви, въ чимъ заслуга Нашого Духовеньства, то однакъ слѣдячи иннѣшни ворожи напрями противъ церкви и всякои власти, звертаємъ ся до Васъ, Всч. Отцы и возлюбленни въ Христѣ братя и сыны съ горячимъ зазивомъ, щобы Вы въ почутю высокои на Васъ тяжачои задачи и отвѣчальности въ тôмъ св. великôмъ постѣ зъ подвоеною ревностею приступили до працѣ надъ повѣреною Вамъ паствою. Вôдправляючи якъ найточнѣйше великопостни богослуженя, розполагаючи парохіянъ Вашихъ до роздумованя надъ цѣлею чоловѣка; розмышляючи надъ страстями Спасителя Нашого, загрієте серця вѣрныхъ до любви Бога, слухаючи съ пожертвованємъ, терпеливостію и вôтцѣвскою любовію сповѣды вѣрныхъ наклоните ихъ волю до отверненя ся отъ злого а вытревеня въ добрôмъ; приверните же имъ утрачену благодать, привер-

нете имъ спокôй серця и отворите имъ брамы царства небесного. Тымъ способомъ окажете, що Вы правдивыми пастырями Вашого стада, що любите Вашъ нарôдъ!

От ъ Еп. Ординаріята

Перемышль, дня 14. Лютого 1899.

Ч. 12. — Ч. 856.

Речинецъ въ св. Рукополаганю въ Єреи.

Кандидаты стану духовного желаючи приняти св. рукополаганє маютъ свои прошеня внести до 16. Марта, самй же лично дня 21. Марта о год. 10 въ канцеляріи Консисторской явити ся.

Поданя належитъ заосмотрити слѣдуючими свѣдоцтвами:

1) Свѣдоцтвами шкôльными,

2) Свѣдоцтвомъ норовственности и клирикального поведеня,

3) Свѣдоцтвомъ убожества,

4. Свѣдоцтвомъ здоровя,

5) Цертіфікатомъ ôтъ ц. к. Староства задосыть учиненя повинности войсковой,

6) Свѣдоцтвомъ вѣнчаня, если кандидатъ есть жонатый.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 13. Лютого 1899.

Ч. 13. — Ч. 512.

Богословіе догматичне изданя Впр. о. Ал. Бачиньского.

Съ покликомъ на обвѣщенє въ Епарх. Вѣстнику ч. IV. зъ р. 1898 стор. 40. ч. 29. о выдавництвѣ „Бібліотеки богословской“ ВПр. О. Александра Бачиньского Пралата Львôвскои Митрополичои Капитулы, — завѣдомляє ся що первый томъ содержачій въ собѣ „короткій выкладъ Богословія догматичного“ уже скôнченый и що коли кто изъ Всеч. Душпастырôвъ дѣла того въ дорозѣ пренумераты не постаравъ ся набути, тойже получити можна въ „Выдавництвѣ бібліотеки богословскои“ во Львовѣ, брошурованый за 4 зл., оправленый въ полотно съ пересылкою почт. за 4 зл. 50 кр.

Въ другôмъ рôчнику Богословскои бібліотеки печатає ся короткій выкладъ католицкого богословія морального въ мѣсячныхъ выпускахъ о 4 аркушахъ. Въ выкладѣ богословія морального увзглядняє ся особливо сторона практична такъ, щобы кождый сповѣдникъ мôгъ въ поодинокихъ случаяхъ засягнути раду. Въ дорозѣ предплаты выноситъ одинъ рôчникъ богословскои бібліотеки 3 зл. 60 кр. за 12 выпускôвъ.

Можна однакъ предплачувати пôврôчно або чвертьрôчно. Пôврôчна предплата выноситъ 1 зл. 80 кр. а чвертьрôчна 90 кр.

Цѣль выдавництва єсть, щобы Всч. нашому Духовеньству подати подручники такъ до отновленя богословскихъ вѣдомостей въ народнôмъ языцѣ якъ такожь до дальшого образованя, на котре такъ сильно настає Соборъ провинціяльный Львôвскій зъ р. 1891. Съ часомъ моглабы повстати при кождôй церквѣ бібліотека парохіяльна, котрои закладанє высше наведеный Синодъ Всч. Духовеньству наказує. (Рѣш. Соб. пров. Льв. стор. 233—236).

Позаякъ выдавнитво тоє для кождого Священника необходиме, въ выжь згаданôмъ Вѣстнику зъ року минувшого Всч. Духовеньству поручене було закуповати для бібліотекъ парохіяльныхъ, протоє тыхъ Всч. Отцѣвъ, котрѝ сего дѣла єще не маютъ, завзывае ся, щобы о тоєже постарали ся, а заразомъ звертає ся нынѣшнымъ увагу Всч. ОО. Деканôвъ на ихъ обовязокъ: наблюдати на се при осмотрѣ деканальнôмъ парохій и запримѣчати въ справозданяхъ предкладаныхъ Еп. Консисторіи.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 4. Лютого 1899.

Ч. 677.

Дотычно о. Теодора Двулѣта опустившого самовôльно свою посаду.

Ч. 14.

Симъ взываєся о. Теодора Двулѣта самовôльно дня 14. Сѣчня 1899 посаду сотрудника въ Крупци деканата Потелицкото опустившого, щобы въ протягу 30 днѣвъ отъ дня появленя ся сего Вѣстника въ Еписк. Ординаріятѣ лично явивъ ся, позаякъ въ противнôмъ разѣ поступитъ ся съ нимъ ведля дотычныхъ приписôвъ церковныхъ.

Отъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 13. Лютого 1899.

Костантинъ,
Епископъ.

О. Іоаннъ Войтовичь
прв. канцлеръ.

Зъ печатни Н. Джулыньского въ Перемышли.